

CON BẤT HIỂU

htth

“Tôi nghiệp cha mẹ! Thằng con bất hiểu đã bỏ cha mẹ nằm dưới đó mà còn phải mũi lòng trông đợi con về. Con không khá. Con không nên. Con bất hiểu. Cha mẹ thông cảm cho con. Đừng buồn nữa nghe cha mẹ. Nhớ thuở nhỏ được cha mẹ nâng niu, cơm ngon canh ngọt, quần áo thơm tất có thua gì ai đâu. Gia tộc ta cũng thuộc hàng khá giả. Nội tiền bán lúa ruộng cả năm không hết. Hồi đó mỗi năm vào dịp hè, cha mẹ còn chở con đi chơi khắp Đông Dương, ra Huế, Hà Nội, rồi Vạn Tượng, Đế Thiên Đế Thích, có nơi nào cha mẹ không đạp chân đến mà không có con. Rồi sau khi về nhà, chúng ta đều kể cho nhau mà cười nức bụng: ‘khi ra Hà Nội, mình kêu xe kéo từ hotel đến tiệm ăn, đầu đoàn đã đến nơi mà cuối đoàn còn chưa lên được. Thế mới buồn cười, mình ở Nam quê mùa, ra Bắc còn bị phụ xe gạt.’ Cha mẹ bảo chúng con: ‘Có ai giàu ba họ, có ai khó ba đời.’ Thật vậy, cha mẹ ơi. Hồi đó, công ông bà tổ tiên ta, vì triều đình dâng thân vào Nam chinh chiến. Có chết, có sống. Gia tộc chúng ta đã góp công lớn mở mang bờ cõi. Để có ngày đất nước giàu hơn, mạnh hơn. Chúng ta đã từng hy sinh. Nhưng chúng ta đã được hưởng. Rồi đến khi giặc Pháp đánh chiếm miền Nam, cũng chính chúng ta phải liệu mình gìn giữ non sông gấm vóc của mình. Nhưng triều đình ương hèn đã cứng hết cho giặc cả sáu tỉnh miền Nam trù phú. Dưới thời Thầy Tăng đô hộ nước ta, cha mẹ cũng còn làm ăn khá giả mới cho chúng con hưởng những lộc còn lại của ông bà tổ tiên. Cha mẹ cũng được học hành. Chúng con cũng được học hành. Nhưng từ thời giặc cộng tràn vào, cũng từ phương Bắc, thì than ôi! Nhà cửa, ruộng vườn đi đứt. Chúng con lại bị bắt vào trại cải tạo, vì mấy thằng tai to mặt lớn nó chui đi đảng nào nhanh quá, bỏ lại chúng con tro bụi với bầy thú dữ. Cả chục năm trong tù, con nhớ cha đã nằm yên dưới mộ, con thương mẹ phải bỏ nhà vì giặc cộng tịch thu. Con làm sao hơn là buồn tủi, buồn tủi cho mẹ không ai chăm sóc, buồn tủi cho vợ con của con phải gian truân nơi ‘vùng kinh tế mới’. Con làm sao hơn bây giờ, hỏi cha, hỏi mẹ. Đến ngày mẹ uất ức mà chết đi, bọn chúng không cho con hay biết gì. Mà dù có hay biết gì thì cũng ngậm đắng nuốt cay chứ làm gì được vì cá đã nằm trên thớt. Con thương nhớ mẹ. Chắc mẹ cũng khóc nhiều trước khi nhắm mắt vì không có con bên cạnh, đứa con đầu lòng mà mẹ thường quý mến, nuông chiều. Mẹ ơi! Phần con đã đành vậy thôi, vì trước kia con đã có lỗi với dân Việt, đã lỡ giết quá nhiều cộng sản xâm chiếm phương Nam của chúng ta. Nhưng con chỉ tự vệ thôi mà, con có ra Bắc giết chúng đâu. Con chỉ có tội với Trời Phật. Nên chỉ mỗi ngày trong tù, con đều nói với con rằng, nếu còn giết được thì giết thêm cho hết cộng sản thì đất nước ta mới được thanh bình. Suốt mười mấy năm tù, con chỉ biết cầu nguyện cho cha mẹ yên vui nơi miền vĩnh cửu, chỉ biết cầu nguyện cho vợ con của con được mạnh khỏe và sống còn chờ đợi con về. Dâu của cha mẹ là đứa con hiền thực, cần cù, kiên nhẫn, lại biết dạy con và luôn luôn chung thủy với chồng. Trời Phật độ, con được về đoàn tụ với gia đình. Chúng con đã trùng tu mồ mã của bà con, của cha mẹ. Chúng con chỉ biết khóc tiếc thương cha mẹ, nhất là người mẹ phải uất ức vì con bị tù đầy. Chúng con cũng đã về quê quét dọn mồ mả, trên đó bọn cộng sản đã lấy phân bò phơi trên thành mộ, chỉ thấy cũng làm con thêm tủi thân dùm cha mẹ. Rồi có một ngày, người ta vì muốn làm sạch xã hội ‘xã hội chủ nghĩa’ nên tổng chúng con đi khỏi nước. Con qua Mỹ với gia đình. Bắt đầu một cuộc đời lần thứ hai. Người ta có cơ hội chạy nhanh biến nhanh hồi 75 thì nay cơ sở ngon lành. Chúng con theo sau thấy con người ta nào là kỹ sư bác sĩ, nhìn lại con mình chỉ có thể lấy lao động chân tay mà nuôi miệng. Đi làm thợ máy, đi đóng gói hàng, đi may đi vá. Ngày làm, tối học, nhưng làm sao học cho hay vì thì giờ ngắn ngủi. Xe cộ chỉ dùng xe ‘bớt’ xe ‘tram’, cả ngày mất 3 giờ ngoài đường. Học hành như vậy thì người ta cần 4 năm, mình phải cần đến 10 năm mới tốt nghiệp. Người ta phê phởn, nhờn nhờ, tiệc tùng sang trọng khi cưới gả. Nhà mình chỉ lèo tèo vài ba bàn tiệc mà chưa đủ khách. Người ta ở nhà có sân trước sân sau, có pít-xin, nhà thủy tạ, có chỗ đánh cờ, có chỗ chơi ‘gôn’. Nhà mình như một hầm dưới tàu chiến. Người ta đi xe mới, đổi mỗi năm năm. Nhà mình đi xe đã đổi chủ ba bốn lần rồi, nhưng nhờ có tay nghề nên chỉ cần chiếc xe có \$100 bạc mà chạy suốt mười mấy năm nay. Người ta ăn mặc toàn quần áo mua ở Macy’s, Robinson & May,...Nhà mình chỉ vào Thrifty mà mua, hay đến các nhà thờ để mua yard sale ngày chủ nhật. ‘Cũ người mới ta’ đã thành luật. Cũng nhờ vậy, chỉ sau mười năm thì các con cũng đồ đạc. Không bác sĩ thì cũng được kỹ sư. Không tốt nghiệp từ trường oai phong như MIT, Harvard...thì cũng được ra từ UCLA hay USC. Thành ra chúng con cũng an ủi phần nào. Nhưng sau khi các con ra trường rồi thì phải trả nợ. Nợ trường học. Nợ thành hôn. Nợ mua xe. Nợ mua nhà. Rồi đứa nào cũng có nhà, có xe như

thiên hạ. Chúng con vẫn quây quần bên nhau. Vợ con vẫn nấu cơm cho cả nhà. Mỗi chiều, các con về ăn bữa cơm đoàn tụ. Vợ con còn lo cho bữa trưa hôm sau. Mỗi ngày sinh nhật đều có một tiệc lớn hơn để bù lại những ngày cơ cực dưới chế độ kiểm kẹp vô luân. Tóm lại, ngày nay, chúng con đã có thể thở được rồi. Lần giở nào, con cũng nhắc nhở các cháu phải nhớ đến ông bà tổ tiên. Nhưng ngày ngày, con cũng nhắc nhở các cháu, khi nào nước Việt Nam ta chưa được giải phóng khỏi ách đô hộ của cộng sản thì chẳng nên về. Chúng con đều nhớ thương cha mẹ. Các cháu đều nhớ thương ông bà của chúng. Chữ hiếu chúng con gìn giữ trong lòng. Chúng con dư biết rằng, dưới cữu tuyền, cha mẹ cũng đang trắng trợn chống lại việc chúng con về nước thăm mộ. Cha mẹ cũng dư hiểu rằng, ngày nào chúng con về nước và chỉ tiền cho cộng sản là chúng con bơm thêm sức sống cho những người đã gián tiếp giết hại cha mẹ khi chúng con vào tù. Những người bên nhà vẫn thường xuyên tấy mã hằng năm và báo cáo với chúng con. Những người đó làm vì yêu thương chúng con chứ không phải vì tiền. Chỉ có những người muốn về ‘vinh qui bái tổ’, ‘áo gấm về làng’ mới thấy thích thú hồi hương khi còn cộng sản. Chỉ có những người bà con với chúng mới có chỗ tựa mà khoe khoan với xóm giềng. Chúng con thì chẳng được, vì nếu thoát tội ‘ngụy’ thì cũng vào tội ‘địa chủ’. Vì thế, chúng con đành mang tội bất hiếu khi nhìn từ những cặp mắt nhà giàu bỏ chạy khi cộng sản cưỡng chiếm miền Nam. Người ta đã tội nghiệp cho chúng con, đã gửi tiền về cho chúng con. Nay người ta vẫn tội nghiệp cho chúng con vì già rồi mà không biết ăn ở hiếu thảo với cha mẹ, ơn nghĩa với bạn bè. Tội nghiệp thay. Tội nghiệp cho cha mẹ phải nghe những lời nguyên rủa này. Tội nghiệp cho chúng con vì lòng thẳng thắn kiên trì không tiếp tay cho giặc cộng mà phải mang tội bất hiếu với cha mẹ, ông bà. Con xin cha mẹ rộng lòng tha thứ. Kiếp sau, con sẽ giết nhiều cộng sản hơn nếu chúng vẫn còn.”

htth

tháng 4 năm 2003

ngàn kiếp không nguị.